

6 листопада, неділя — цей день став для мене незабутнім, залишивши всередині почуття вдячності і, що найголовніше,— бажання творити лише добре та хороше скрізь, куди закине мене життя! Але про все по порядку...

Трохи про себе: я працюю менеджером, але в душі я журналіст, точніше — спостерігач. Люблю спостерігати за життям довкола та аналізувати. У наш час Інтернет, телебачення, ЗМІ рекламують різні проекти, заходи, книги, сайти і т. д. Все це виглядає красиво, яскраво — так, ніби кожному із нас без усього цього не обійтись. Багато людей, повіривши рекламі, може, й кидаються в усі ці «вири» з головою. Але я ще з інституту звик аналізувати та зважувати, перш ніж прийняти якесь рішення. Мені завжди було цікаво дізнатися і громадську думку. Загалом, я завжди намагаюся відчутти ситуацію, суть рекламованого: що хорошого мені може дати та чи інша інформація, захід або книга. В усьому іншому я веду цілком звичний спосіб життя: у мене є дружина, дитина, прекрасні теща й тесть і, звичайно, мої батьки. Загалом, я звичайна людина, люблю жити і спостерігати.

Про фестиваль «ДоброТи» я почув у машині по радіо. Назва заходу зацікавила мене, захотілося подробиць. Інтернет дав мені повну картину: програму заходу, рекламний відеоролик та іншу детальнішу інформацію. Єдине, що я шукав (і не відразу знайшов), —

це вартість входу на цей фестиваль. Виявилось, що безкоштовно! Споживацький стереотип відразу видав два варіанти: або буде нецікаво, або майстер-класи будуть платні, а вхід безкоштовний з метою залучення публіки. Але з подивом прочитав фразу: «Всі заходи на території фестивалю безкоштовні. Вхід вільний». Загалом, просто «інтрига» для свідомості споживача.

Я вирішив ознайомитися власне з сайтом громадської організації «Лагода», почитав статті учасників. Сподобалося. Зрозумів, що наміри в цієї організації серйозні, та й сам фестиваль, приурочений [соціальним роликам](#), справа благородна. Наскільки мені відомо, в Україні тема соціальних роликів слабо розвинена, в порівнянні з іншими країнами. А шкода. Проаналізувавши матеріал сайту, я вирішив піти на фестиваль разом зі своєю родиною. Тим більше, що програма заходу була цікава не лише мені, а й моїй дружині. Вже через 10 хвилин ми з дружиною планували, з ким із друзів (теж сімейні люди) підемо на це свято. Про всяк випадок створили запасний план: коли щось не сподобається, то підемо гуляти в Лавру, адже це прекрасне місце знаходиться поруч. Планували зайти на фест ненадовго, на годинку... Але...

Нарешті настав цей день. (Я зараз пишу, і мене охоплює хвиля радості від того, що такий день у моєму житті відбувся!) Вже з самого ранку було якесь хороше передчуття. Ми з родиною швиденько одяглися, перекусили і поїхали в гості до Доброти. Щойно ми зайшли до Палацу дітей та юнацтва, всі мої (хоча й мізерні) сумніви зняло... ні, не рукою, а посмішкою дівчини з оберемком кульок! На кожній кульці було написано «Добро там, де Ти!» Дружина з дитиною отримали в подарунок білу та фіолетову кульки. А я як спостерігач звернув увагу не на кульки, а на очі дівчини! Вони сяяли! Сяяли чистотою і справжньою радістю від зустрічі з гостями! Я йшов далі і зустрічав такі ж самі погляди... Як би це пояснити?.. Уявіть, що у вас день народження, і вам дарує подарунок дорога вам людина (мама, наприклад), і в її погляді — веселка почуттів, світло доброти, щире бажання подарувати вам щось більше, ніж те, що в неї в руках, — свою увагу і почуття доброти. Так ось на фестивалі «ДоброТи» не лише погляди, а й уся атмосфера була просякнута таким почуттям. А я продовжував спостерігати...

Час для моєї родини ніби зупинився. Ми взяли участь в усіх лагодах (майстер-класах), які дійсно були безкоштовними для відвідувачів, у тому числі й матеріали для виробів. Увага ведучих була зосереджена не лише на мистецтві створення виробів, а й на темах людяності, вирішенні життєвих питань. Такої кількості відповідей на свої внутрішні питання я не отримував давно. Причому не було потреби їх озвучувати — ведучі просто цікаво розповідали про природу людини, її думки, історії зі свого життя, і всередині оживало щось справжнє, тепле, наче ставало легше дихати! Зустрічаючись поглядом зі своєю дружиною, я відчував, що у неї всередині теж відбуваються хороші зміни. Нашого сина Женьку взяли ведучим для створення виробів, хоча йому всього 9 років. Його

дитячому щастю не було меж! Окрім цього, його розмалювали у Дитячому секторі фарбами, і він став схожий на яскраве сонечко! Потім він з цікавістю залишився там складати пазли, розфарбовувати розмальовки, а ми пішли далі.

Ми провели на [Фестивалі «ДоброТи»](#) більшу частину дня! Звідти не хотілося йти — здавалося, що пропустиш найголовніше. І я зустрічав вже знайомі мені обличчя людей, які з тієї ж самої причини шукали все нові й нові заняття, аби якомога довше поспілкуватися, все побачити, надихнутися фестивалем. А зайнятися було чим: окрім майстер-класів (яких було штук 7-8 різних!), можна було спробувати себе в акторській майстерності (сказати на відеокамеру щось хороше або зіграти роль), проголосувати за кращу роботу фотоконкурсу «Агапе», дізнатися багато цікавого й нового про [соціальний проект «Київ майбутнього»](#)

, взяти участь у цьому проекті, висловити свою думку, познайомитися з київськими бібліотеками, які провели цікаву виставку на тему Доброти. До речі, я відкрив для себе декілька незвичайних книг про людяність — їх мені порекомендували співробітники бібліотек, також знайшов прекрасну і добру літературу для своєї дитини і прямо тут, на місці, оформив абонент в цю бібліотеку.

Особливої уваги заслуговує сцена фестивалю: прем'єра [соціальних роликів «ДоброТи»](#), театральні постановки, цікаві люди... Дуже запам'ятався яскравий виступ полковника ВПС, льотчика-випробувача 1 класу Олександра Володимировича Лиходіда. Таких сильних і щирих слів про Доброту і небо я ще в своєму житті не чув. Моя дружина навіть розплакалася. Видно, що кожен представлений проект фестивалю — це серйозна підготовча робота учасників організації «Лагода». Ці люди в наш непростий час повертають нам віру в краще, нагадують про те, що насправді люди створені для добра, що суспільству слід прагнути саме цього, а не суто споживчих взаємин.

Ми з родиною провели незабутній день в гостях у Доброти, яку насправді може створити кожна людина. А «Лагода» своїм прикладом показала, що це реально і в наш час. Для мене це послугувало приводом серйозно замислитися про участь в суспільному житті — що я можу зробити хорошого для оточуючих мене людей? Для втілення добрих справ у своєму житті я склав план (вже після фестивалю), з якого наведу кілька пунктів: забезпечення бібліотек району новими книгами, поширення в Інтернеті ряду статей із сайту «Лагоди», які мене особливо вразили, показ соціальних роликів «ДоброТи» всьому робочому колективу (і обов'язково директору), створення подібного фестивалю «ДоброТи» у дружини на підприємстві та в школі, де вчиться наш син.

Головним на [Фестивалі «ДоброТи»](#) від «Лагоди» я вважаю те, що організаторам

вдалося відвернути людей від звичного їм споживацького мислення.

Причому я бачив і молодь, і людей похилого віку — і всі вони, судячи по їх очах, були щасливі опинитися на такому святі Доброти. Молодь — ніби потрапила в царство своїх мрій: всі люди навколо добрі, веселі, є можливість проявити себе... А літні люди, судячи з їхніх розмов, пригадували щось світле зі своєї юності. Часто у їхніх очах стояли сльози — сльози щастя та спокою... І від цього мурашки пробігали по всьому тілу...

Та найголовніше те, що люди відчували справжню Доброту! Фестиваль «ДоброТи» був досить показовим у плані того, як можна в наш час створювати фестивалі. Ніхто нам не заважає створити таку ж атмосферу навколо себе. Щось хороше, добре міститься в них самих — його треба лише розкрити та розвинути. Проявити свою доброту можна хоча б в тих сферах життя, які тобі близькі. Головне — почати діяти! Дивно, цей фестиваль уже давно закінчився, але завдяки йому девізом нашої родини стала фраза: «Добро ТАМ, де ТИ!».

Ігорь Романенко, м. Київ